

sterium, men simpelthen, fordi dette Ministerium er det Ministerium, der har ledet Landets Politik i de to sidste Krigsaar og har gjort det klogt og dygtigt, har haft Held med sig og vundet Tillid i Udlandet hos begge de krigsførende Magter, og som har alle Traadene i sin Haand, alle Forudsætningerne, og derfor er langt bedre skikket til at fortsætte Ledelsen i den dog forhaabentlig ikke alt for overvældende lange Tid, der er til Verdenskrigens Afslutning, end nogen som helst anden Regering kan være, den være sammensat af nok saa dygtige Mænd, den være i og for sig nok saa neutralitetsvenlig. Denne Regerings Udenrigsminister har ført alle Forhandlingerne med de fremmede Magter, med vore Gesandter i Udlandet o. s. v., der er ingen Regering, der kan tænkes bedre i Stand til at fortsætte dermed end denne. Dernæst danner denne Regering en Enhed, det er ogsaa en umaadelig Fordel. Den er samarbejdet, dens Medlemmer har i disse vanskelige og ansvarsfulde Tider forstået at samarbejde fuldt loyalt, de kender hverandre. Der er ingen Tvivl om, at i den Henseende har en politisk Enhedsregering uendelige Fordele for alt, hvad man kan nævne af Fordel ved et Samlingsministerium, hvor det sikkert ikke altid vilde gaa stiltfærdigt eller fredeligt til, hvis 4 Partier skulde sidde der med lige eller omtrent lige Styrke. Jeg tror, som sagt, den almindelige Mening her i Landet er den: Vi vil have Øerne solgt, helst være fri for Valg, indtil Valget kan foregaa fuldstændig frit, og alle Spørgsmaal fuldkomment frit kan drøftes til Bunds — det kan nemlig ingen være blind for, at de foreliggende Spørgsmaal kan ikke fuldkomment frit drøftes til Bunds under den nuværende Situation —, og vi vil bevare dette Ministerium uforandret, til Krigen er forbi. Vi ønsker det fortsat Held, Dygtighed og Klogskab til at lede vor Udvikling til Ende saaledes, som det saa godt har begyndt.

Men nu har Situationen formet sig saadan, at der, saa vidt jeg kan skønne, ikke er noget Valg (Munterhed), det vil sige, rettere sagt, at vi netop maa have Valg, da der ikke er noget Valg mellem Valg og Ikke-Valg, idet Ministeriet har forelagt en Sag, Øernes Salg, som det andet Ting har standset, og som Regeringen har gjort og har maattet gøre til et Kabinetsspørgsmaal, blandt andet fordi der her foreligger en Traktat med en fremmed Stat, og Regeringen maa være forpligtet til at bruge alle forfatningsmæs-

sige Midler i sit Forsøg paa at gennemføre den. Det ærede Medlem fra Assens (Klaus Berntsen) nævnedes lige denne Sag, og han brugte en Vending, som undrede mig meget. Han sagde nemlig, at der ved Øsalget var noget ydmygende. Det forekommer mig at være en underlig Vending af et Medlem, som er stemt for Salget, og som er Ordfører for et Parti, der er stemt for Salget, et Parti, som ved sin Ordfører under Salgsdiskussionen har erklæret, at efter Valget vil det stemme for Salget, som under de Forhandlinger, den ærede sidste Taler hentydede til, erklærede den Undersøgelse, der kunde være Tale om, for rent formel, idet Resultatet var givet: Salget.

Det forekommer mig at være en underlig uheldig Udtalelse af det ærede Medlem fra Assens. Man kan have sine Meninger om den Gavn, denne Udtalelse skal gøre. Jeg ved ikke, hvad Hensigten er med den, men man kan jo danne sig sin Mening derom, den skal maaske forberede et eller andet. Naar to Partier paa en Maade skal gaa sammen til Valg, to Partier, der saglig set er ganske uenige, var det jo rart, at de kunde nærme sig en Smule til hinanden, og naar det Parti, som er saglig Tilhænger af Salget, siger, at der er noget ydmygende ved Salget, er det en lille Indrømmelse til Salgsmodstanderne. Men jeg synes ganske vist, det er en højst uheldig Indrømmelse af et Parti, der er saglig Tilhænger af Salget, og som var det for mange Aar siden, var det bl. a. i 1902, da Spørgsmaalet ikke havde været forelagt Vælgerne som et særligt Spørgsmaal — det var arvet fra Højres 3 foregaaende Regeringer —, og da saa godt som hele Venstre stemte derfor, uden at man først vilde appellere til Vælgerne, og gjorde det med fuldkommen god Samvittighed, der faldt ikke da nogen som helst Ytring om noget ydmygende her. At skille sig af med et daarligt Aktiv, som vi ikke selv formaar at administrere med virkeligt Udbytte for os, samtidig med at Øernes Befolkning helst vil andetsteds hen, idet den ser al sin Interesse derved — det er nu tilstrækkeligt slaaet fast —, og derved blive befriet for nogle fjerne Øer, som unægtelig under visse Verdenssituationer kan rumme en Fare for os, og derved yderligere fastslaa og værne vor Neutralitetspolitik, er der ikke noget ydmygende ved, saa meget mindre som der her ikke bliver Spørgsmaal om nogen Formindskelse af vort Landomraade, da de 3 Øer kompenseres af en stærk Ud-